EVANGÉLIKUS ÚJSÁG
EVANJELICKÉ LISTY

A Tótkomlósi Evangélikus Egyházközség lapja

Časopis Evanjelického cirkevného zboru v Slovenskom Komlóši

III. évfolyam 3. sz.
2009. október

„Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!" (Jel 22,17)

REFORMÁCIÓ - MEGÚJULÁS 2009.

„Más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus." 1Kor 3,11

Kedves Olvasók!

Egyháztörténetünkből sok olyan gyülekezeti történetet lehetne idézni, ahol a csaknem halott gyülekezet megújult. Mindezeket a példákat érdemes saját magunk elé tenni biztatásul, hogy a mi elfáradt hajónk is új szelet kaphasson. Mert a hajónkkal baj van, az látszik. Kevesen vagyunk, azok is megfáradtak, nem látszik rajtunk az életújulás. Még mindig minden fontosabb számunkra, mint Jézus ügye. A missziós szolgálatunk szinte nem létezik. Ha nem lenne baj, nem kellene képzést indítani. A helyzetjelentés után felmerül a kérdés, mik azok a külsőségek, amelyek az említett megújult gyülekezetek életét jellemzik? Megtérések, életújulások, megkötözöttségekből való szabadulások mind-mind Jézus idejére emlékeztethetnek. Mi volt a fontos motivációja ezeknek a megújult közösségeknek? Az hogy lelkészükkel együtt nem akartak másról tudni, csak Jézus Krisztusról, róla is mint megfeszítettről. Mindent az Úr elé vittek, és mindent rá bíztak, és kaptak hozzá kedvező hátszelet a Szentlélekét. Az egyházi megújulást igenlők előtt ismerősen csenghet Klaus Douglass német evangélikus lelkész egyházépítő tevékenysége. Ő ugyanazt tette, mint ismert reformátorunk Luther Márton, Krisztushoz fordult, mert rájött, hogy egyedül Ő, Jézus Krisztus az akinek segítségével, személyes megtérésünkkel lehet egyházi megújulásról beszélni. A jó irányt a közösségükben történt változások igazolják, 17 évi szolgálat alatt gyülekezete a kezdeti húsz-harminc főről kétezer négyszázra nőtt. Luther annak idején 95 tétel szögelt ki a wittenbergi városkapura, Klaus Douglass két könyvet adott ki gyülekezeti megújulási ötletekből. Álljon itt néhány idézet mindannyiunk számára biztatásul, mint a nekünk szóló mai 95 tétel egy része:

A reformátori örökség kettős feladata: egyrészt megőrizni a keresztyén hit lényegét, másrészt az egyház külső formáját olyan flexibilissé tenni, hogy az ne elrejtse, hanem felhívja a figyelmet a belső tartalomra, vagyis bizonyságot tenni az egyház külső formájával a hit lényegéről a mai világban.

A gyülekezetnek és az istentiszteleti formáknak másmilyennek kell lenniük, mint 2000 évvel ezelőtt, sőt attól is különbözniük kell, amilyenek húsz éve voltak.

Az olyan egyház, amely nem akar missziói lenni, mellőzi a Jézustól kapott feladatot és ezzel eljátssza létjogosultságát.

Az egyház senkin nem kérheti számon, hogy miként tért meg. Egy valamitől azonban nem tekinthet el, nevezetesen attól a ténytől, hogy nincs keresztyénség megtérés nélkül.

Egyházunk lelkipásztor-központúsága súlyos teher mind a lelkipásztorainak, mind a gyülekezeteknek. Az újszövetségi gyülekezeteket nem lelkipásztorok, hanem munkacsoportok vezették.

A lelkipásztor teszi, amit elvárnak tőle, ennek következtében a valóban szükséges munka 90%-át nem végzi el. Nem az ő hibája. A rendszer maga rossz.

Ahol hiányzik a vezetés, ott nem szabadság uralkodik, hanem az erősebb joga.

Sok keresztyén esetében nem az a probléma, hogy nem tudnak eleget, hanem hogy tudásukat nem használják, hitről szerzett ismereteiket azonosítják magával a hittel.

Szpisák Attila

Antal György (Juraj Dolnozemský)

Fogódzó gondolatok a Reformációról

Elődök nyomán vissza
vissza a kezdetekhez,
a gyökerekhez!

Hogy az emberek
a lényeget értsék
- megértsék!

Feladathoz felnőve
vállalják a felelősséget
a kötelességet!

Tiszta ésszel,
tiszta szívből!

A halandóság tükrében
erény fényében
remény, hit képében
és az idő, a szeretet vértjében!

Meggyőződésből
áldozatot vállalva
Mindenki személy szerint
személyesen.

Tótkomlós, 2009. október

MOZAIKKÉPEK GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

Reformáció a presbiteri képzésben

Evangélikus presbiterek országos találkozója Pestszentimre, 2009. szeptember 12.

„Isten munkatársai vagyunk" (Kor. 3,9)

Szeptember 12-én a pestszentimrei Sportkastélyban rendezték az evangélikus presbiterek országos találkozóját mintegy 1500 fő részvételével. A rendszerváltás óta először került megrendezésre ilyen országos találkozó.

A presbiter szó jelentése vén, de nem a kort szimbolizálja, hanem a bölcs tetteket és az életvitelt. A mi gyülekezetünkből hét presbiter vett részt a találkozón. Az országosan általában inkább az a jellemző, hogy idősek munkálkodnak, és szívvel-lélekkel, önzetlenül végzik feladatukat. A régi idők megszokott hagyományait generációkon keresztül őrizték, ez az idő azonban lejárt. Megújulásra van szükség és ez a találkozó próbálta megadni ennek a lehetőségeit.

Érkezésünkkor egy jól szervezett csapat fogadott bennünket, akik egész nap szívélyesen irányítottak bennünket a megfelelő programokhoz. A regisztráció után egyházmegyénként külön ültettek, így átlátható volt a sportaréna, középen a vendégek foglaltak helyet, akik szónokai és irányítói voltak ennek a napnak. A rendezők két nagyméretű vászonra vetített képekkel, filmbejátszásokkal illusztrálták az előadásokat, így azok minden oldalról láthatóak és érthetőek voltak. A résztvevőket Mester László a kerület polgármestere és Szabó József felügyelő köszöntötte. Az egyes témakörök között Bence Gábor közös éneklésre invitálta a presbitereket. Gáncs Péter püspök nyitó áhítata labdarúgó mérkőzéshez hasonlította a képzést. „Te Isten munkatársa vagy?" Elmúlt 3 év, egy új stratégiát kell kidolgoznunk. „Mi nem lehetünk vesztesek, komolyan kell játszanunk."

Ezután Pröhle Gergely országos felügyelő előadása következett, melyben komolyan nekünk szegezte a kérdést: „Honnan, hová evangélikus egyház?" Szomorú tényként állapította meg a konfirmációk, keresztelések, házasságkötések számának csökkenését. „Élő kövek egyháza" - az evangélikus megújulás stratégiája. Örvendetes dolog, hogy az intézményi rendszer bővült, de a lélekszám még mindig csökken. Felvázolta, hogy a demokráciában a túlpolitizáltság hátráltatta és hátráltatja az egyházak fejlődését, és napjainkban még mindig megtalálhatóak a szocialista rendszer dogmatikus elemei. Nem sikerült megoldani az egyházak finanszírozási kérdését, amit a kormányok évről-évre megnyirbálnak.

Magyarország helyzete Európában a perifériára került, így nem megoldott a határon kívüli evangélikusok ügye sem. Ez növeli a kiszolgáltatottságunkat.

Hogyan tovább? Mit teszünk annak érdekében, hogy el tudjunk számolni Isten előtt a kapott lehetőségekkel? A kesergés helyett tennünk kell a dolgunkat, ennek lényege a lelki megújulás, önképzés, a gyülekezet építése és a lelkészi munka támogatása és kritikája. Bármilyen gond merül fel, kincsünk a hívő ember, a gyülekezet, a presbiter, felügyelő és a lelkész.

Rendszeresen összegyűlve, a semmiből is meg lehet teremteni a hívő emberek közösségét.

Az imádság ereje segít a megújulásban: „Szentlélek várásával egyidejűleg ideje felvonnunk a vitorlákat" - biztatta cselekvésre a presbiter testvéreket.

11 óra után a pódiumbeszélgetéseket Radosné Lengyel Anna moderátor vezette. A kérdéseket a résztvevők anonim módon tehették fel. Pl.: Mennyi az állami elvonás? Ha lesz képzés, lelki képzés lesz-e? Mi a véleménye a hittudománynak az úrvacsorai alkalom összevonásáról az istentisztelettel?

Mikor lesz az egyházi stratégiából programhirdetés és cselekvés?

A felmerülő kérdéseket Győrfi Károly, Óbuda felügyelője, dr. Fábri György szociológus, dr. Varga Gyöngyi teológus válaszolták meg. A szervezők ígérete szerint, a meg nem válaszolt kérdésekre az Evangélikus Élet című folyóiratban kaphatunk majd választ.

A délután az Evangélikus Élet című hetilap játékos vetélkedőjével kezdődött. Elhangzott, hogy kedvező feltételekkel elő lehet fizetni a fent említett lapra.

Gyülekezetünk presbiterei 2009. január 1-jétől mindannyian élnek is ezzel a lehetőséggel.. Úgy gondolom, nem lesz ez másként a jövő évtől sem.

Megkérdeztünk néhány presbitert, milyen gondolatokat ébresztett bennük az országos presbiter találkozó.

Franciszti Jánosné:
Elsősorban azt mondanám, hogy egy presbiter magától érthetően vegyen részt az istentiszteleten, példát mutatva ezzel a többi keresztyénnek. Fontos, hogy mindenki önként vállaljon presbiteri feladatot. Rendszeresen olvassuk a Bibliát, erőt merítve belőle, elcsendesedve csak a Szentírásra figyelve. Így erőt, bátorítást kapunk, Isten megáld minket és olyan jó áldottnak lenni. Ő a mi „munkáltatónk", aki csapattársként von be munkájába. Egyik evangélikus énekünkben elhangzik, hogy „Krisztus népe bátran nézz előre". E gondolatot szem előtt tartva vállaljunk szolgálatot a presbiterségünk következő három évére. Fontos a presbiteri és gyülekezeti munkatársképzés, hogy megtalálva helyünket gyülekezetünkben, segíteni tudjuk lelkipásztorunk munkáját.

Scnetterné Lóczi Ilona:
A kor megköveteli az újat, így a presbiterképzés megreformálását is. Lényeges a presbitérium és a lelkész munkájának összehangolása, egymás munkájának tisztelete és kritikája, ahogy Varga Gyöngyi teológus fogalmazott „nincs jó gyülekezet, jó lelkipásztor nélkül". Ha idővel ki is alakulnak nézeteltérések, azt közösen megbeszélve a dolgot, szeretettel ki lehet küszöbölni. Gyülekezetünk megválasztott minket, kötelességünk ezt a feladatot alázattal, hittel végezni. „Legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozástok nem hiábavaló az Úrban (Kor 15,28)
Így leszünk a jövőben az „Élő kövek egyháza".

Boborné Tuska Erzsébet:
Ami az én gondolataimban megmaradt a találkozóval kapcsolatban az egyrészt a megnyugvás, hogy az egyház vezetése is ugyanúgy érzékeli a válságot, mint mi a gyülekezetekben. Megnyugvás az, hogy nem hagynak bennünket magunkra a problémáinkkal, hanem igyekeznek mindenkit bevonni az evangélikus egyház megújulási folyamatába. Mert sajnos az nem kérdés, hogy meg kell újulniuk a történelmi egyházaknak és választ kell találniuk a jelenkor által kitermelt problémákra.
A ma embere kétségtelenül ki van éhezve és szomjazva valamire, amit a rohanó világ nem adhat meg számára. „Jön majd olyan idő - így szól az én Uram, az Úr - amikor éhséget bocsátok a földre. Nem kenyérre fognak éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az Úr igéjének meghallgatására."(Ám 8,11). Véleményem szerint most is ilyen időket élünk Fontos az, a hétköznapi életben is lássák rajtunk, hogy keresztyének vagyunk. Ehhez azonban olyan közösséggé kell válnunk, ahová szívesen jönnek, ahová jó tartozni, ahol az adódó konfliktusok kezelhetők. Azt hiszem hogy mindannyiunkra nehéz feladat vár a jövőben, de hiszem azt, hogy közösen, egymást segítve és támogatva, a másikra odafigyelve meg tudunk birkózni vele.

Szpisák Attila - Nagyon fontosnak tartom, hogy egyházunk elszánta magát arra a fontos feladatra, hogy a presbiterképzés területén előrelépés történjen. Érdemes már az elején tisztázni azt a félreértést, hogy nem a lelkész munkáját kell segíteni, hanem a gyülekezeti szolgálatban kell hatékonyan, és felelősséggel részt venni. Ezért fontos a képzés, hogy minden presbiter tudja mi a dolga, milyen szolgálati terület az, amelyen dolgoznia kell, lehet. A kényszerű gyülekezeti szerkezet változással együtt kell változni nekünk is, azért, hogy működő képesek maradhassunk, minden szempontból. Gáncs Péter püspök írta egyik előkészítőjében, hogy félidőben vagyunk. A győzelem felé csak a szorgalmas, kitartó gyülekezeti szolgálat vezet. A fociban is lehetőség van cserére, a presbiteri funkció sem élethosszig tartó. Ha valaki kimerül, lehetősége van arra, hogy átadja a helyét az aktívabbaknak.
Legutóbbi testvér gyülekezeti látogatásunk (Neukirchen am Brand) alkalmával láthattunk egy más típusú gyülekezetet. Az ottani példa követendő lehet nálunk is. Nem tradicionális, hanem újonnan szerveződő közösségről van szó, olyanokról aki akarnak oda tartozni. Ezt a közösséget kis létszámú, hatékony, de pontos feladatokkal megbízott presbitérium képvisel. /Gyülekezeti létszám ezer fő fölött van, a presbitérium pedig hat főből áll./ Akik természetesen nem magukra hagyva, nem egyedül végzik a szolgálatot, hanem csak megszervezik és irányítják a többiek szolgálatát. A gyümölcseik láthatóak, - 25 éves működés alatt, új gyülekezeti ház, új templom, új óvoda, új bölcsőde, új délutáni napközi, - láthatóan működő a gyülekezet.

Az országos találkozó után az ott elhangzottakat átadtuk az itthoni testvéreinknek. Nagyon fontos felelősségünk egyházunk fennmaradása, a fiatalok képzése, hogy idővel ők vegyék át ezt a komoly megbízást.

„Mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett" (Apcsel 6,4)

Schnetterné Lóczi Ilona

AZ ÚJ NEVELÉSI ÉV KÜSZÖBÉN

A 2009/2010-es nevelési év igéje: „Aki a jót cselekszi, az Istentől van." /3Jn 1,11/

Az Evangélikus Egyházi Óvoda 2009/2010-es nevelési évéből még csak egy hónap telt el, de mégis elmondhatjuk, hogy mozgalmas időszakot tudhatunk magunk mögött.

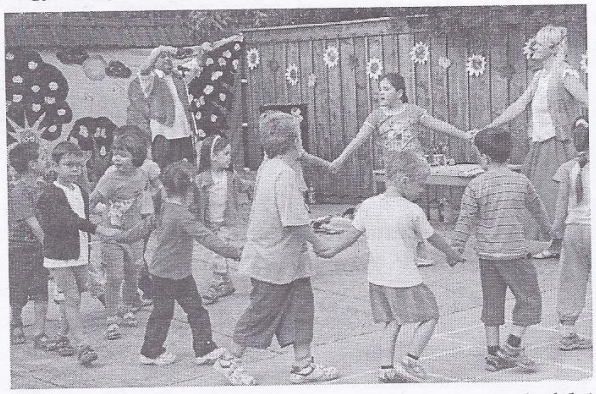

Augusztusban az átalakítás, festés után az óvoda falai közé megújult, tiszta környezetben, esztétikus díszítéssel vártuk a szünet után visszaérkező gyermekeket. Reményeink szerint, pályázati támogatással udvari és – a csoportokban használható - képességfejlesztő játékokkal sikerül majd bővítenünk eszköztárunkat.

A Helyi Óvodai Programunk is megújult, amit a szeptember közepén megtartott szülői értekezleten a Kedves Szülők is megismerhettek. Az új programban az egyházi-lelki nevelés és a szlovák nyelv oktatása mellett a hagyományőrzés kap nagy hangsúlyt. Idei Őszi családi délutánunkat is ennek jegyében igyekeztünk megszervezni.

Ezen a szép szeptemberi napon bemelegítő mozgással indult a program, majd csapatversenyekre került sor, ezekben az óvodás gyermekek, kis- és nagy testvérek, szülők egyaránt részt vehettek. A játékos feladatokat jó kedvvel és lelkesedéssel hajtották végre a versenyzők. (seprűnyélen való lovaglás, talicskában kukoricacső szállítása, tökhordás, kiskosár megtöltése morzsolt kukoricával, pók-járás)

Ezután többféle programfajtából válogathattak az érdeklődők: volt arcfestés, kosárfonás, állatfigura készítés termésekből, kukorica fosztás-morzsolás, vidám zenés-hangszeres műsor a Cók-Mók együttes előadásában. Az egész délután folyamán mindenki szendvicsekből és őszi gyümölcsökből csemegézhetett, valamint teát és üdítőt ihatott hozzá.

Nagyon jó hangulatban telt el az idő és csak azt vettük észre, hogy az esti szürkületben a kis dísztökökből kivájt mécsesek hangulatvilágításba borítják óvodánk feldíszített folyosóját.

Ezúton is köszönjük a segítséget mindazoknak, akik bármivel is hozzájárultak az Őszi családi délutánunk ilyen színvonalas megrendezéséhez!

Motyovszki Éva
óvodapedagógus

NÉHÁNY GONDOLAT AZ EVANGÉLIKUS IDŐSEK KLUBJA MŰKÖDÉSÉRŐL

Ez év júniusától működik gyülekezetünkben a szociális alapszolgáltatás, melynek keretében nappali ellátást (klub), étkeztetést és házi segítségnyújtást végzünk.

Örömmel éljük meg Istenünk áldását, melyet a szolgáltatás tevékenysége során tapasztalunk, hiszen az ellátásokat igénybe vevőkkel jó a kapcsolatunk, kölcsönös az egymás iránti tisztelet, bizalom és szeretet. Ellátotti létszámunk szinte hétről hétre nő, jelenlegi aktív igénybevevőink száma: 78 fő.

A nappali ellátás keretében, - mely hétköznap 8-16 óráig, szombaton 8-14 óráig áll nyitva -, az étkezés biztosítása mellett különböző szabadidős programokat nyújtunk.

Az elmúlt hónapokban többféle ilyen lehetőséget szervezett intézményünk, melyeken szép számmal vettek részt az érdeklődők. Példaként - a teljesség igénye nélkül: Anna-nap alkalmából névnapi megvendégelés keretében lángos sütést szerveztünk, irodalmi délelőtt jegyében Örkény István munkásságáról Schnetterné Lóczi Ilona tartott előadást, kiállításra kerültek Kocsis János klubtagunk gobelin-munkái, az idősek világnapján óvodánk nagycsoportos gyermekei kedveskedtek műsorral idős ellátottainknak.

Időszakaszosan receptcserét tartunk a kedvenc ételekből; különböző bemutatókat szervezünk, illetve adunk ezeknek helyet; pedikűrös szolgáltatását lehet igénybe venni. Ezenkívül lehetőség van igénybe venni a lelkigondozói szolgáltatást a gyülekezet lelkészétől.

Folyamatosan heti rendszerességgel pedig az alábbi programokat szervezzük:

hétfő: süteménysütés, vérnyomás-mérés, egyedi program
kedd: gyógytorna - gyógytornász közreműködésével
szerda: áhítat
csütörtök: gyógymasszőr előzetes időpont-megbeszélés alapján masszíroz,
péntek: filmvetítés – igény szerint

Terveinkben szerepelnek ez év végéig az alábbi programok:
Halottak napja alkalmából elhunyt hozzátartozóinkra, embertársainkra emlékezünk; az adventi készülődés jegyében kézműves programokat és adventi istentiszteleti alkalmakat tartunk.
Az étkeztetés normál, epés és diabetikus étrendet biztosít az igénylők számára, ez évben továbbra is maximum 550 Ft-ért a jövedelem függvényében.
Házi segítségnyújtás keretében elhivatott gondozónőink állnak a segítséget igénylők szolgálatában.

Ellátásainkat felekezeti hovatartozás nélkül veheti igénybe minden jóérzésű embertársunk.

Evangélikus Idősek Klubja munkatársai

OKTÓBER 1 - IDŐSEK NAPJA

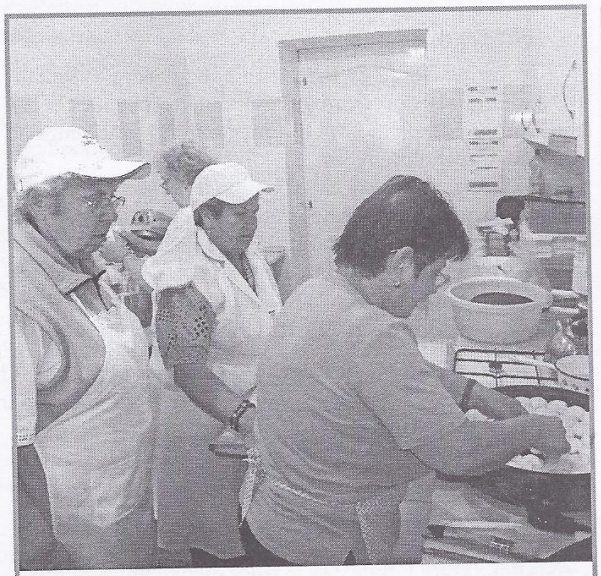

Idősek Klubja:
Sajtos, mákos, diós kvaszjenkát készítettek szorgos asszonykezek október elsején az evangélikus idősek klubjának konyhájában. Az intézményben ezzel a helyi finomsággal kedveskedtek azoknak, akik azért érkeztek ide, hogy egy kötetlen, vidám hangulatú együttlét keretében emlékezzenek meg az idősek világnapjáról. Az alkalmat Gazdag Zsuzsanna lelkész nyitotta meg, meditációját követően pedagógusaink Motyovszki Éva óvónő és Stirbiczné Énekes Mária dajka vezetésével az evangélikus óvoda nagycsoportosai adtak magyar-szlovák nyelvű műsort, a szép számban összegyülekezett vendégek nagy örömére.

G. Zs.

Szeretetotthon:
Gyermekek – a Szlovák Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola és Óvoda tanulói, a Harmónia Gyermekcsoport énekkarának, továbbá színjátszó és tánccsoportjának tagjai – látogattak el az idősek világnapján az Evangélikus Egyházi Szeretetotthonba is. A lakók és munkatársak az igei bevezető után elsőként Krausz Imrének az alkalomra írt gondolatait hallgathatták meg. Majd miután Laukó Zsuzsanna igazgató köszöntötte az egybegyűlteket, a diákok következtek, Krcsmériné Gyurkovics Mária igazgató helyettes, valamint Dagmar Kötelesová szlovákiai vendégtanárnő, énekkarvezető kíséretében. A nebulók – köztük a negyedik osztályos Zsingor Melinda, aki a közelmúltban a romániai Nagylakon rendezett nemzetközi népdaléneklő versenyen kategóriájában második helyezést ért el – népdalok –és táncok mellett a Csipkerózsika című mese modern, kétnyelvű, szlovák-magyar változatával is megörvendeztették a jelenlévőket.

G. Zs.

A ZENE A LÉLEK REZDÜLÉSE

OKTÓBER 1. - A ZENE VILÁGNAPJA

Isten azért teremtette a zenét, hogy szavak nélkül tudjunk imádkozni (John Lennon)

Ezt az élményt átélhettük, amit Gyivicsán György harsonaművész tanítványaival együtt adott az Evangélikus templomban. Harmadik éve tiszteli meg gyülekezetünket azzal, hogy a Zenei Világnap alkalmából koncertet ad. Az idei alkalommal is mintegy száz résztvevő hallgatta, tapsolta meg a fergeteges előadást.

A bevezetőben lelkészünk, Szpisák Attila köszöntötte a vendégeket és bevezetett bennünket a zene világába.

Hogy is keletkezett a Zenei Világnap?

1975-ben Yehudi Menuhin kezdeményezésére született meg a Zenei Világnap. A világhírű hegedűművész az alábbi szavakkal indította útjára kezdeményezését: „Örülnék, ha nemcsak koncerteken, rádióműsorokban szólalnának meg régi és főként mai művek, hanem utcákon, tereken is muzsikálnának énekesek, kórusok, jazz-zenészek és a komolyzene legjelentősebb előadói." Október 1-jén a magyar művészek a Világnap Nagykövetei is. 2009-ben a Zene Világnapjának jelmondata: Hallgass át! A zenei stílusok között igyekszünk a magas falat döngetni és rábírni mindenkit a zenélésre, vagy annak hallgatására.

Idén ünnepeljük a világhírű, sok szállal Magyarországhoz kötődő zeneszerző Joseph Haydn halálának 200. évfordulóját. Ha nem is mindenki rajong a minden zenei stílusért, azért nincs olyan ember, akinek ne lehetne kedvébe járni, hiszen ahányan vagyunk annyi fajta zenét szeretünk. A világ bármelyik részén a zenén keresztül az emberek megértik egymást.

Gyivicsán György zenei diplomáját 2001-ben szerezte a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karán. 1999-ben I. díjat nyert az Országos Főiskolai Versenyen és 2003-ban az olaszországi (Porcia) Nemezetközi Harsona Versenyen. 2005-ig Branimir Slokarnál tanult Freiburgban, majd Bernben. 2002-2004-ig tagja lett a Berlini Rádió zenekarának, melynek azóta is rendszeres kisegítője. Ezt követően tagja lett a Slokar Quartettnek, és alapító tagja a berlini Genesis Brassnak. 2005-től tanít a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karán és a Vántus István Zenneművészeti Szakközépiskolában. A feladatok elvégzéséhez sok erőt és áldást kapott a családtól. Gyuri (ahogy becézzük) kicsit őszülő fejjel mosolyogva lépett a templomba, majd követték őt a tehetséges tanítványok. Név szerint: Sebestyén István, Kalmár Zoltán, Vörös Péter, Simon Áron - aki az átiratok többségét készítette -, Takács Zoltán, Asztalos Tamás, Vízhányó Máté, Moldován Ádám és a dobnál Szegény István.

A repertoár gazdag és választékos volt, hiszen Mendelssohn: Orgona szonátájától, Conti: The Rocky című művéig hangzottak el a zeneszámok.

Minden mű elhangzása előtt könnyed, érthető magyarázatot, előtörténetet hallhattunk a műről, illetve annak szerzőjéről. A közönség elmélyülten, csendben élvezte a zenét, a végén óriási tapssal köszönte meg a szép élményt.

Rövid interjú következett Gyivicsán Györggyel

Hogyan alakult gyerekkorodban a zenéhez fűződő kapcsolatod?

- Gyerekkoromban a zenéhez fűződő kapcsolatomat erőteljesen befolyásolta, hogy Tótkomlóson működött és a mai napig működik fúvószenekar, aminek tagja lehettem. Szerencsésnek érzem magam, hogy ilyen lehetőségem volt, hiszen a zeneiskolában elsajátított ismereteket zenekari keretek között tudtam hasznosítani.

Miért választottad a harsonát?

- Kisgyermekként egy templomi hangversenyen voltam a családommal, ahol egy rézfúvós kvintett lépett fel. Ott láttam először harsonát, s rögtön megtetszett. Számomra ez egy életre szóló élmény lett.

Volt-e valaki, aki komoly hatást gyakorolt rád?

- Abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy kiváló pedagógusoknál tanulhattam, akiknek személyisége, zeneszeretete motivált, erőt adott ehhez a sokszor nem könnyű, s hatalmas kitartást követelő feladathoz. Köszönettel tartozom első tanáromnak Krcsméri Jánosnak, középiskolai és egyetemi professzoromnak Simon Istvánnak, és Branimir Slokar világhírű harsonaművésznek, professzornak, akinél a külföldi tanulmányaimat végeztem.

Milyen terveid vannak a közeljövőre nézve?

Természetesen folytatom az ifjúság nevelését Szegeden a SZTE Zeneművészeti Karán és a Vántus István Szakközépiskolában, emellett állandó tagként koncertezem a nemzetközi hírnevű Slokar Harsonakvártettel. Szeretném tovább ápolni jó kapcsolatomat a Berlini Rádió zenekarával, s eleget tenni a berlini Genesis Brass felkéréseinek is. Magyarországi fellépéseim közül kiemelném Szentpáli Roland tubaművésszel és együttesével, a Solti György Rézfúvós Együttessel tervezett koncerteket. Fontosnak tartom, hogy a külföldön megszerzett tapasztalataimat itthon kamatoztassam, ebben teljesen egyetértünk Rolanddal, aki szintén járja a világot, koncertezik, kurzusokat tart. Mindezek mellett utolsó éves vagyok a Liszt Ferenc Zeneakadémia doktori iskolájában.

„ A zene a bánat leghatásosabb orvossága, a lélek fegyelmezésének mestere. Az Úristen legszebb, legnagyszerűbb ajándékai közé tartozik, amellyel az ember sok kísértést és rossz gondolatot elűz." (Luther Márton)

Schnetterné Lóczi Ilona

A ZENE A LÉLEK REZDÜLÉSE

OKTÓBER 1. - A ZENE VILÁGNAPJA

Isten azért teremtette a zenét, hogy szavak nélkül tudjunk imádkozni (John Lennon)

Ezt az élményt átélhettük, amit Gyivicsán György harsonaművész tanítványaival együtt adott az Evangélikus templomban. Harmadik éve tiszteli meg gyülekezetünket azzal, hogy a Zenei Világnap alkalmából koncertet ad. Az idei alkalommal is mintegy száz résztvevő hallgatta, tapsolta meg a fergeteges előadást.

A bevezetőben lelkészünk, Szpisák Attila köszöntötte a vendégeket és bevezetett bennünket a zene világába.

Hogy is keletkezett a Zenei Világnap?

1975-ben Yehudi Menuhin kezdeményezésére született meg a Zenei Világnap. A világhírű hegedűművész az alábbi szavakkal indította útjára kezdeményezését: „Örülnék, ha nemcsak koncerteken, rádióműsorokban szólalnának meg régi és főként mai művek, hanem utcákon, tereken is muzsikálnának énekesek, kórusok, jazz-zenészek és a komolyzene legjelentősebb előadói." Október 1-jén a magyar művészek a Világnap Nagykövetei is. 2009-ben a Zene Világnapjának jelmondata: Hallgass át! A zenei stílusok között igyekszünk a magas falat döngetni és rábírni mindenkit a zenélésre, vagy annak hallgatására.

Idén ünnepeljük a világhírű, sok szállal Magyarországhoz kötődő zeneszerző Joseph Haydn halálának 200. évfordulóját. Ha nem is mindenki rajong a minden zenei stílusért, azért nincs olyan ember, akinek ne lehetne kedvébe járni, hiszen ahányan vagyunk annyi fajta zenét szeretünk. A világ bármelyik részén a zenén keresztül az emberek megértik egymást.

Gyivicsán György zenei diplomáját 2001-ben szerezte a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karán. 1999-ben I. díjat nyert az Országos Főiskolai Versenyen és 2003-ban az olaszországi (Porcia) Nemezetközi Harsona Versenyen. 2005-ig Branimir Slokarnál tanult Freiburgban, majd Bernben. 2002-2004-ig tagja lett a Berlini Rádió zenekarának, melynek azóta is rendszeres kisegítője. Ezt követően tagja lett a Slokar Quartettnek, és alapító tagja a berlini Genesis Brassnak. 2005-től tanít a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karán és a Vántus István Zenneművészeti Szakközépiskolában. A feladatok elvégzéséhez sok erőt és áldást kapott a családtól. Gyuri (ahogy becézzük) kicsit őszülő fejjel mosolyogva lépett a templomba, majd követték őt a tehetséges tanítványok. Név szerint: Sebestyén István, Kalmár Zoltán, Vörös Péter, Simon Áron - aki az átiratok többségét készítette -, Takács Zoltán, Asztalos Tamás, Vízhányó Máté, Moldován Ádám és a dobnál Szegény István.

A repertoár gazdag és választékos volt, hiszen Mendelssohn: Orgona szonátájától, Conti: The Rocky című művéig hangzottak el a zeneszámok.

Minden mű elhangzása előtt könnyed, érthető magyarázatot, előtörténetet hallhattunk a műről, illetve annak szerzőjéről. A közönség elmélyülten, csendben élvezte a zenét, a végén óriási tapssal köszönte meg a szép élményt.

Rövid interjú következett Gyivicsán Györggyel

Hogyan alakult gyerekkorodban a zenéhez fűződő kapcsolatod?

- Gyerekkoromban a zenéhez fűződő kapcsolatomat erőteljesen befolyásolta, hogy Tótkomlóson működött és a mai napig működik fúvószenekar, aminek tagja lehettem. Szerencsésnek érzem magam, hogy ilyen lehetőségem volt, hiszen a zeneiskolában elsajátított ismereteket zenekari keretek között tudtam hasznosítani.

Miért választottad a harsonát?

- Kisgyermekként egy templomi hangversenyen voltam a családommal, ahol egy rézfúvós kvintett lépett fel. Ott láttam először harsonát, s rögtön megtetszett. Számomra ez egy életre szóló élmény lett.

Volt-e valaki, aki komoly hatást gyakorolt rád?

- Abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy kiváló pedagógusoknál tanulhattam, akiknek személyisége, zeneszeretete motivált, erőt adott ehhez a sokszor nem könnyű, s hatalmas kitartást követelő feladathoz. Köszönettel tartozom első tanáromnak Krcsméri Jánosnak, középiskolai és egyetemi professzoromnak Simon Istvánnak, és Branimir Slokar világhírű harsonaművésznek, professzornak, akinél a külföldi tanulmányaimat végeztem.

Milyen terveid vannak a közeljövőre nézve?

Természetesen folytatom az ifjúság nevelését Szegeden a SZTE Zeneművészeti Karán és a Vántus István Szakközépiskolában, emellett állandó tagként koncertezem a nemzetközi hírnevű Slokar Harsonakvártettel. Szeretném tovább ápolni jó kapcsolatomat a Berlini Rádió zenekarával, s eleget tenni a berlini Genesis Brass felkéréseinek is. Magyarországi fellépéseim közül kiemelném Szentpáli Roland tubaművésszel és együttesével, a Solti György Rézfúvós Együttessel tervezett koncerteket. Fontosnak tartom, hogy a külföldön megszerzett tapasztalataimat itthon kamatoztassam, ebben teljesen egyetértünk Rolanddal, aki szintén járja a világot, koncertezik, kurzusokat tart. Mindezek mellett utolsó éves vagyok a Liszt Ferenc Zeneakadémia doktori iskolájában.

„ A zene a bánat leghatásosabb orvossága, a lélek fegyelmezésének mestere. Az Úristen legszebb, legnagyszerűbb ajándékai közé tartozik, amellyel az ember sok kísértést és rossz gondolatot elűz." (Luther Márton)

Schnetterné Lóczi Ilona

60 ÉVES A MEZŐHEGYESI EVANGÉLIKUS TEMPLOMUNK, HAJLÉKUNK 1949-2009

Csodákra emlékezni jó!

„Határkőnél hittel megállni,
határköveknél vissza-nézni,
hálás szívvel múltat idézni,
csodákra emlékezni jó!

Meglátni, hogy minden utunkat
hű és hatalmas kéz vezette,
javunkra szolgált minden tette:
csodákra emlékezni jó!"

Ilyen 60 éves "határkőre" emlékezve, hálás szívvel, múltat idézve köszönjük Urunknak megtartó Atyai kegyelmét és szeretetét.

Néhány szó a gyülekezet történtéből: Gyülekezetünknek 1856-tól 1944-ig csak imaháza volt.

Raffay püspök 1940. május 20-ai mezőhegyesi tárgyalásán kérte az imaház templommá való átalakítását, de a kérést a birtok anyagi fedezet hiányában nem tudta teljesíteni.

1943 nyarán Mezőgyesen járt Pettkó-Szanátner Tibor vezérőrnagy, a lótenyésztési főosztály vezetője. Evangélikus lévén rész vett az imatermi istentiszteleten. Az imaház szegényes volta arra ösztönözte, hogy különféle felszerelési tárgyakat ajándékozzon a mezőhegyesi gyülekezetnek. Ajándékai közül a vörös márvány keresztelőmedence, márvány térdeplő, 2 darab bronz gyertyatartó, oltári Biblia ma is templomunk alapvető felszerelési tárgyai. Emellett azon fáradozott, hogy templom épüljön településünkön az evangélikusok számára.

A templomépítés Ágoston Sándor tervei alapján 1944 júliusának elején kezdődött. Ez időre azonban országunk hadszíntérré változott. Szinte minden értékünk elpusztult. Megsemmisült az irattár, az egyházi könyvtár, elpusztultak az anyakönyvek is.

Az építkezés a csupasz falak tető alá hozásával szakadt félbe. Az épület így állt éveken keresztül.

1948. május 19-én 15.000 Forint külföldi segítség (segély) érkezett a templom rendbe hozatalára, így 1948 júniusában folytatódott az építkezés.

A templomot 1949. október 23-án szentelte fel és adta át a gyülekezetnek Kemény Lajos püspökhelyettes. A hiányok pótlása ezután is folytatódott, nevezetesen a toronysisak, az esővíz levezető csatorna, valamint a festmények készítése. Ez utóbbiakat Sziráczky Gyula grafikus-festőművész anyagtérítés mellett ingyen végezte.

A templompadok folyamatosan készültek.

Szeretett templomunk felépülése három Nagytiszteletű Úr nevéhez kötődik: Jancsó Bertalan (1936-1946), Endreffy János (1946-1948), Marschalkó Gyula (1949-1955).

Ez évi ünnepi istentiszteleten hálaadó imádságban köszönjük meg Urunknak, hogy a sok nehézség közepette sok erőt, kitartást, hitet és áldást adott három lelkipásztorunknak „Hajlékunk" felépítéséhez, hogy legyen temploma a mezőgyesi gyülekezetnek nemzedékről nemzedékre.

Marschalkó Gyula nagytiszteletű úr 1955. október 9-i távozása után a gyülekezet életében nagy űr támadt. Állandó lelkész csak rövid ideig volt Halász János lelkész személyében, aki megélhetési gondok miatt kénytelen volt feladni lelkészi hivatását.

1984-től a tótkomlósi lelkészek gondozása alá került a mezőhegyesi gyülekezet. Ettől az időszaktól kezdődően Gyekiczky János tótkomlósi lelkész felvállalta a területhez tartozó templomok renoválási munkáinak szervezését. Neki köszönhetjük, hogy 1990-ben Mezőhegyesen is befejeződött a templom renoválása, amely lehetővé tette, hogy az épületben ismét hangozzék Isten igéje.

1999-ben ünnepelte a gyülekezet a templom felépülésének 50. évfordulóját; ezen az alkalmon a gyülekezet régi lelkésze Marschalkó Gyula szolgált, mindenki nagy örömére. Annak idején bízva bíztunk – és Isten áldását kérve kértük, hogy adjon neki erőt, egészséget, hogy a 60. évfordulón is velünk lehessen.

Templomunk felépülésének 60. évfordulójára emlékezünk a 2009. október 31-ei ünnepi istentiszteleten, melyre nagy tisztelettel és szeretettel várjuk minden testvérünket. Meg különböztetett szeretettel várjuk azon idős testvéreinket, akik valamikor itt laktak és tagjai voltak kis gyülekezetünknek. Ha esetleg lenne tárgyi vagy személyes emlék, ami ide kötődik, nagy szeretettel vennénk kölcsönbe. (Keresztlevél, konfirmandus képek)

Mindezt abból a célból, mert szeretnénk kiadni templomunk, gyülekezetünk emlékeit egy ismertető füzet formájában.

Ilyen 60 éves határkőre emlékezve hálás szívvel, múltat idézve köszönjük meg Urunknak Atyai kegyelmét és szeretetét.

"Messzi évekre visszanézni
és számba venni ezer áldást,
erőt, kegyelmet, megbocsájtást:
csodákra emlékezni jó

Hallelujás hálaadással
leborulni egy határkőre
s elindulni hittel előre
amerre hív az égi szó!

Túrmezei Erzsébet

Imádkozó testvéri szeretettel várjuk minden kedves testvérünket!

Mezőhegyesi gyülekezet

Egy újabb lépés

Látogatás német testvérvárosunk evangélikus gyülekezetében

A régi idők klasszikus filmalkotása, a *Casablanca* utolsó képsorain a néző két ködbe vesző férfialakot lát. Ekkor hangzik el a mára már szállóigévé vált mondat: „Ez egy csodálatos barátság kezdete…" Ez a megállapítás idén ősztől nemcsak a mozgókép által bemutatott történet szereplőire nézve igaz. Hanem a tótkomlósi evangélikus egyházközség és német testvérvárosunk, Neunkirchen am Brand lutheránus közösségére nézve is. Az utóbb említett gyülekezet (Christuskirche) tagjai október 9-én nyitották meg bölcsődéjüket. Az intézmény szentelése alkalmából a tótkomlósi küldöttséget is szeretettel várták; a magyar delegáció tagjai örömmel tettek eleget a kedves meghívásnak.

A kedves bajor kisváros és viharsarki településünk lakóinak először 1988-ban nyílt módja egymás közelebbi megismerésére, a Tótkomlósi Ifjúsági Koncert Fúvós Zenekar, valamint a Trachtenkapelle Neunkirchen am Brand fiataljainak találkozása révén. Idővel a két helység kapcsolata egyre tovább erősödött, olyannyira, hogy 2000 áprilisában Tótkomlóson, 2001 májusában pedig Németországban írták alá a partnervárosi szerződést.

Mivel gyülekezetünk tagjai azt szerették volna, ha nemcsak a városok, de az egyházak közti kapcsolatok is elmélyülnek, örömmel vette a helyi evangélikus közösség, a Christuskirche presbitériumától érkező meghívást. Az invitálás egy olyan bajor városból érkezett, amelynek lakossága a második világháború végéig szinte csak katolikus volt. Az itt élő kevés lutheránus számára az istentiszteleteket iskolában, vendéglőben, illetve a helyi katolikus kápolnában tartották. Az evangélikus gyülekezeti házat 1978-ban, a modern templomot 2000-ben szentelték fel. Legutóbb pedig egy ünnepi istentisztelet után – *ahol dr. Ludwig* Markert, a Bajor Diakóniai Szolgálat elnöke prédikált, és az egybegyűltek előtt egyházi és világi vezetők mondták el köszöntő szavaikat – egy húsz főt befogadó bölcsődét adtak át. Az ezt követő állófogadáson megtudtuk, hogy a német állam is támogatja az ilyen és ehhez hasonló kezdeményezéseket, mert azt szeretnék, ha 2012-re a 0 és 3 év közötti gyermekek kétharmada számára már biztosítva lennének – a ma még hiányzó – bölcsődei helyek. Az a tény, hogy az intézmény hatalmas összefogással, mindössze öt hónap alatt épült fel, jól bizonyítja, hogy Neunkirchen am Brand esetében nem csupán a „felsőbb akaratnak" szóló engedelmességről van szó, hanem a bölcsődet valóban „akarták" és igazán magukénak érzik a mára már mintegy kétezer főre duzzadt gyülekezet tagjai is.

Természetesen nemcsak ezt a templom mellett álló épületet tekinthette meg a magyar delegáció, hanem az evangélikus óvodát és az evangélikus napközit is. Emellett hivatalában fogadta őket a polgármester *Heinz Richter*, „idegenvezetőként" segítve abban, hogy megismerjék a város nevezetességeit. A tótkomlósiak ellátogattak továbbá az idősek számára biztosított nappali ellátó egységbe és a római katolikus egyház által üzemeltetett lakóotthonba.

E néhány nap alatt a látottakból és a beszélgetésekből kiderült, hogy mind az intézmények, mind az evangélikus gyülekezetek felépítése és működése sok hasonlóságot, de számos különbséget is mutat, bőven van tehát mit tanulnunk egymástól.

Így következhet az újabb lépés… Legközelebb – terveink és reményeink szerint egy év múlva – már német testvéreink érkezhetnek hozzánk a tótkomlósi evangélikus bölcsőde megnyitójára…

Gazdag Zsuzsanna

Ősállatok és Jézus nyomában

Őszi ifjúsági táborban vehettek részt gyülekezetünk fiataljai október 22. és 26. között, Szpisák Attila és Gazdag Zsuzsanna lelkész vezetésével. A sámsonházi, élményekkel teli napok részét képezte egyebek mellett egy erdőben tett túra és az Ipolytarnóci Ősmaradványok Természetvédelmi Terület megtekintése is. Magától értődően nemcsak a kötetlenebb, családias hangulatú programok járultak hozzá ahhoz, hogy még tovább erősödjék tótkomlósi ifi tagjainak közössége, hanem a Biblia üzeneténak együttes tanulmányozása a naponkénti reggeli és esti áhítatokon, valamint egy-egy nap adott témájának megbeszélése – természetesen ugyancsak az ige fényében – is.

gazsu

IRODALMI KÁVÉHÁZ GREGOR PAPUČEK-KEL

Október14-én, a szerda esténket betöltötte a Bóbita , a Galagonya és több más Weöres Sándor vers ritmusa és Gregor Papuček magyarországi szlovák költő figyelemfelkeltő előadása.

- Kedves Gregor! Mi indította arra, hogy Weöres Sándor verseket is fordítson?

- Weöres Sándor verseit látva, azok ritmikáját, nyelvi színességét ismerve késztetést éreztem, hogy látható legyen az, hogy a szlovák nyelv sem szegényebb a magyarnál, hát nekifogtam és lefordítottam az ismert költő sok gyerekversét. Természetesen a fordításnál figyelnem kellett arra, hogy ne csak nyelvileg, hanem ritmikailag is passzoljon mindaz, amit költő mondani akart. Arra is ügyelnem kellett hogy a szlovák gyerekek is értsék, ezért néhol tartalmi változást is be kellett iktatni. Pl. a nevek esetében, a magyar helyett természetesen szlovákot használtam. Jó szórakozást kívánok az összehasonlításhoz.

- Gyerekeink szívesen hallgatják a Debnička által megszólaltatott Papuček verseket.

- Köszönöm, ezt jól esik hallani. Igen szeretem azokat a verseket, és Noszlopy Katalinnak köszönhetően, aki megzenésítette őket, közelebb kerültek a gyerek szívekhez. Jó volt hallani a gyerekeket, ahogy énekelve idézték a verseimet.

- Köszönjük az estét, és kívánom, aktivitásával, további munkáival okozzon nekünk még több örömet!

Szpisák Attila

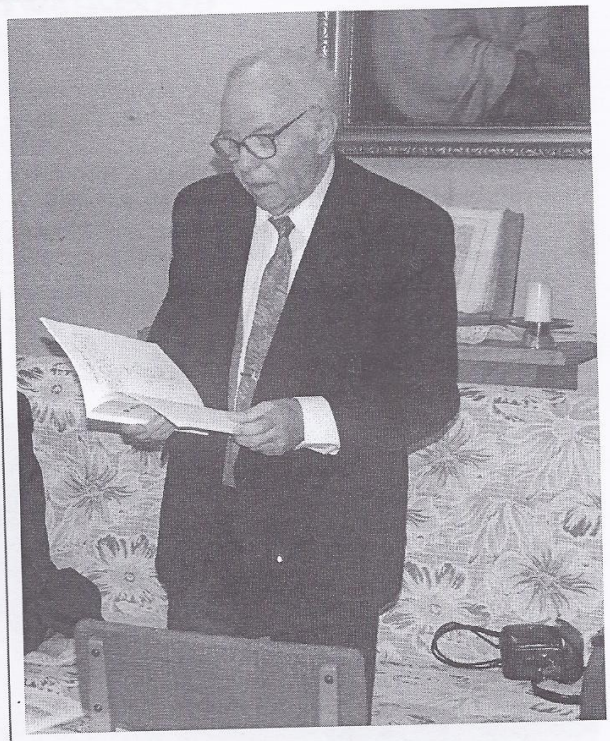

A TÜNDÉR

Bóbita, bóbita táncol,
Körben az angyalok ülnek.
Béka-hadak fuvoláznak,
Sáska-hadak hegedülnek.

Bóbita, bóbita játszik,
Szárnyat igéz a malacra,
Ráül, igér neki csókot,
Röpteti és kikacagja.

Bóbita, bóbita épít,
Hajnali köd-fal a vára,
Termeiben sok a vendég
Törpe-király fia-lánya.

Bóbita, bóbita álmos,
Elpihen őszi levélen,
Két csiga őrzi az álmát,
Szunnyad az ág sürüjében.

VÍLA

Púpava, púpava tančí,
Vôkol nej anjeli čupia,
Húfy žiab durkajú flauty,
Kobylky zunia na husliach.

Púpava, púpava hrá sa,
Čaruje prasiatku krídla,
Sadne si naň, bozk mu sľúbi,
Vzlietne na ňom ako víla.

Púpava, púpava stavia,
Z rannej hmly hradby si kúzli,
V dvorane bavia sa hostia,
Kráľ Drobec, slečny, viťúzi.

Púpava, púpava drieme,
V húšťave lístia si hovie,
Slimáky strážia jej sníček,
Hojdá ju šepkavé krovie.

ÉLET A HALÁL ELŐTT

Amikor fellobban a halottak napi gyertya lángja, én mindig rá emlékezem. Az idős nénire, aki összekucorodva feküdt a kórházi ágyon. Olyan volt, mint egy szárnyaszegett madár. Szomorúság ült a szemében. Talán, mert senki sem látogatta. A férje és a testvérei rég elhunytak már. Gyermekei külföldön keresték boldogulásukat. Egyedül maradt, egészen egyedül. Legalábbis ő így hitte.

Amikor elmentem hozzá, azt mesélte, mit álmodott előző éjjel. Kislány lett megint. Jött az este, édesanyja mesét olvasott a gyerekszobában. A lámpa fénye megvilágította szeretett mamája arcát, a három csemete csillogó szemmel hallgatta a történetet. Amikor az véget ért, mint mindig, most is imádkoztak. Gyermek önmaga úgy érezte, hogy az Isten – aki valóban ott volt a gyerekszobában – lámpaoltás előtt még cinkosan rákacsintott...

A következő pillanatban már felnőtt volt. Most is érezte Isten közelségét. Felidéződött benne, hogy minél többet olvasta a Bibliát, minél gyakrabban imádkozott, annál közelebb került Urához, és az is hozzá.

Aztán hirtelen szomorúság mart a szívébe: elvesztette a férjét, akit annyira szeretett. Infarktus vitte el egyik pillanatról a másikra. Őt a bátyja követte. Rák. Három éve a húgától kellett búcsúznia, akit baleset ért. De mindez már szinte lepergett róla. Mert ekkora már lakozást vett benne a tompa, mindent betöltő fájdalom. Ezért az a tény, hogy imádott gyermekeinek a megélhetés miatt el kellett hagyniuk hazájukat, már szinte fel sem zaklatta. Nem szólt, nem zúgolódott. De egy reggel hirtelen rosszul lett, kórházba kellett, hogy vigye a mentő. Ennek már három napja. Azóta összekucorodva feküdt a kórházi ágyon. Olyan volt, mint egy szárnyaszegett madár.

Ám álmában – úgy mint egykor régen – most ismét eljött hozzá az Isten. Cinkosan rákacsintott, majd szelíden kézen fogta, és képzeletben visszavezette a gyermekkorába. Felidéződött benne minden apró és nagyobb ajándék és csoda, amit tőle és általa kapott, s amikről már el is feledkezett: szülei aggódása, gyermekei születése, férje szerelme, testvérei szeretete, kedves emberek barátsága, kertjük szépsége, a lelkét egy-egy ima után betöltő békesség.

Hajnal felé arra riadt, hogy sír. Csendesen patakzott ugyan a könnye, mégis boldog volt. Érezte, nagy tehertől szabadult meg. Újra hosszan imádkozott Istenhez. Először még akadoztak a szavai, aztán a szégyenlősség gátja átszakadt, egyre bátrabban és oldottabban beszélt Urához. Megvallotta és Krisztus keresztjéhez tette minden bűnét. Érezte a megbocsátó szeretet erejét. Minden jóért hálát adott. Tudta, nincs és már nem is lesz többé soha egyedül. Tudta, hazatalált. És már nem is vágyott másra, csak arra, hogy földi élete hátralévő idejében mindig így legyen. Nem sejtette, mit hoz a jövő, de már semmi felől nem aggódott többé. Egyetlen vágy élt csak a szívében: hogy megmaradhasson Isten közelében. És azt is érezte, hogy ha most, akár ebben a pillanatban kellene is indulnia, ő készen áll az Urához való hazatérésre.

Gazdag Zsuzsanna

Antal György (Juraj Dolnozemský)

Halottaink emlékére

Lélekben elmélyedve
Tisztelettel
gondoljunk reájuk!
Akik a temető csendjében
alusszák az örök álmuk!

...Emberek...
hajdan ők is
azok voltak,
mára már
örök holtak!

Véges élet
kezdettől fogva
kémleli
a végtelen messziséget!
Az igazság éget!
...ami úgy rendeltetett
vitázni afelett
- lehet!
Égből jön a szeretet!

Ami meggyógyítja,
begyógyítja a sebeket,
meg a fájó lelkeket!
Hogy megtalálja
véges helyét az,
ami eddig lebegett!

Tótkomlós, 2009. október

IN MEMORIAM LOPUSNI ANDRÁS /1930-2009/

„A világ elmúlik, és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké." János apostol fent említett szavaival kísértük utolsó útjára Bandi bácsit, aki a már több helyen is elismert érdemei mellett, hosszú ideig gyülekezetünk presbitere is volt. Presbiteri szolgálatában fontos szempont volt a hagyománytisztelet, a szlovák istentiszteleti hagyományok megőrzése. Féltő szívvel figyelte azokat a változásokat, amelyek nem a gyülekezet javát szolgálták, a gyülekezet létszámának apadását, a csökkenő közös áldozatvállalást. Amíg egészsége engedte gyakori résztvevője volt a vasárnapi istentiszteleteknek.

Gyülekezetünk tagjai a feltámadás bizonyos reménységével búcsúztak tőle és kísérték el utolsó földi útjára. János apostol üzenetét mindannyian egy kicsit talán Bandi bácsi üzenetének is gondoljuk.

Az Úristen kegyelmében és szeretetében bízva engedtük el őt, szeretetének, elhívatottságának emlékét, feltámadás reménységével megőrizzük!

GYÜLEKEZETI PROGRAMOK

Állandó gyülekezeti alkalmak:

Istentisztelet
Vasárnap
- 08.30 h Tótkomlós, szlovák nyelvű
- 10.00 h Tótkomlós, magyar nyelvű
- 13.30 h Szeretetotthon
- 13.30 h Pitvaros, templom, szlovák nyelvű
- 15.00 h Mezőhegyes

Áhitat
Szerda
- 09.00 h Szeretetotthon
- 11.00 h Idősek klubja

Minden hónap első vasárnapján Úrvacsora vétel

Gyülekezeti biblia óra:
Szerda
- 15.00 h Idősek Klubja dolgozók
- 16.30 h Óvodai dolgozók bibliaórája

Csütörtök
- 07.15 h Imakör, Idősek Klubja
- 17.00 h Mezőhegyes

Péntek
- 17.00 h Tótkomlós

Szombat
- 18.00 h IFI

További gyülekezeti alkalmaink:

Október 31.
10.00 h Reformációi Istentisztelet, Református templom
15.00 h Mezőhegyes, 60 éves Jubileumi ünnepség
November 01.
14.00 h Ó-temető, halottak napi megemlékezés
15.00 h Új-temető, halottak napi megemlékezés
November 08.
16.00 h Családi kör
November 09.
16.00 h Ökumenikus bibliaóra, Református templom
Szolgál: **Szpisák Attila** evangélikus lelkész
November 10.
15.00 h Nőegylet
November 12.
10.00 h Baba mama kör
November 22.
10.00 h Örökélet vasárnapja, gyertyás emlékező istentisztelet
November 22.
16.00 h Családi kör
November 24.
15.00 h Nőegylet
November 26.
10.00 h Baba mama kör
November 28.
14.00 h Kézműves foglalkozás, adventi koszorú készítés
18.00 h Adventi gyertyagyújtás
December 04.
17.00 h I. Adventi bibliaóra
December 05.
18.00 h Adventi koncert - **Immanuel zenekar**
December 06.
16.00 h Családi kör
December 07.
16.00 h Ökumenikus bibliaóra,
Római katolikus templom
Szolgál: **Gazda Istvánné** református lelkipásztor
December 08.
15.00 h Nőegylet
December 10.
10.00 h Baba mama kör
December 11.
17.00 h II. Adventi bibliaóra
December 12.
17.00 h Adventi gyermekkoncert (Szlovák iskolások)
December 18.
17.00 h III. Adventi bibliaóra

Gregor Papuček

Otčenáš - za reč našu

Otče náš, ktorý si na nebesiach,
posväť nám našu slovenčinu.
A neuveď nás do pokušenia
vymeniť si ju na reč inú.

Buď vôľa Tvoja pomáhať nám,
jak v nebi tak na tejto zemi,
chrániť si, ctiť si a milovať
náš jazyk Tebou vysvätený.

Nech naša pravda, naše slová
nemusia žobrať predo dvermi.
Daj nám sily chrániť ich vždycky
ako ten chlieb náš každodenný.

Daj aby v srdci všetkých Slovákov
horel k ním vernej lásky plameň.
Nech je jak bolo na počiatku
na večné veky vekov. Amen.

Budín, 16. jún 2009

Kiadja: a Tótkomlósi Evangélikus Egyházközség

Címünk: 5940 Tótkomlós, Luther u. 1.
Tel./fax: 68/460-820
Web: totkomlos.lutheran.hu
E-mail: totkomlos@lutheran.hu
Számlaszám: 53300074-17000019
Nyomtatás: Yes-Press 2001 Bt. Tótkomlós